

den hidtidige praksis kunne fortsætte uændret. Så er mit spørgsmål: Hvis man nu over de sidste par generationer sådan skiftevis har omlagt – man har omlagt hver 10. år, og så er der gået 5 år, og så er der gået 15 år, fordi det nu har pas-set ind i driften, så man har haft græs dér, altså de dér 10 år, 5 år og 15 år, og så har man haft et par år med korn af forskellige årsager, f.eks. fordi der skulle lægges om, eller fordi jorden skulle renses for noget rod ukrudt, hvis den praksis har været gældende, betyder det så, at man kan fortsætte med den?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det var jo en interessant udmelding fra ministeren om, at man allerede nu næsten kunne love en økonomisk kompensation, hvis driftsmulighederne blev ødelagt på grund af almenvællets interesse i et område.

Jeg vil da godt allerede her stille det spørgsmål, om det virkelig er sådan, om ministeren har hold i det, om vi skal forvente altid at få økonomisk kompensation, hvis man går ind og anfægter den private ejendomsret, f.eks. når et område overgår fra traditionel drift, det være sig græsmarker i 15 eller 20 år, og ejeren ikke får lov til at omlægge det til en kornmark og altså mister nogle af sine økonomiske muligheder, om der så altid kan forventes en økonomisk kompensation.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Diskussionen om § 3-områder er jo umådelig væsentlig, at sørge for at få lavet en ordentlig naturbeskyttelse, og dér vil jeg gerne følge op på hr. Jens Vibjergs spørgsmål til miljøministeren.

Jeg vil gerne spørge, hvilken omlægningscyklus man kan acceptere. Der er den, der går på år. Hvis det er hvert 7. år, kan man fortsat gøre det hvert 7. år? Men gælder der også en økonomisk cyklus? Gælder der også en ejerskiftemæssig cyklus?

Det er jo det, der mange gange er tilfældet. Det kan være små tider, der gør, at man, når der er lidt knaphed, så omlægger lidt hyppigere, eller det kan være ved ejerskifte. Jeg ville gerne, at man for at kunne klare betalingerne til termi-nerne de efterfølgende gange i en periode kunne udnytte alt, hvad der kan udnyttes, mere intensivt end ellers. Jeg ville gerne, om ministeren kunne give tilsagn om, at han vil virke for, at man kan køre med den slags regler. For så gør

det jo meget lettere at overholde den eksisterende lovgivning.

(Kort bemærkning).

Christian Mejdahl (V):

Jeg forstod ministeren sådan, at på de arealer, vi havde snakket om, kunne man gøde efter hidtidig praksis. Det kan være sådan et lidt vidt begreb, og derfor vil jeg godt have ministeren til at bekræfte, om det er ensbetydende med, at man skal gøde efter det, som Plantedirektoratet udstikker som – tidligere var det vejledende normer, nu er det blevet absolutte normer. Det ville jo nægtelig være en forenkling, hvis det var sådan, at man kan holde sig til det, som Plantedirektoratet sender ud i form af et grønt hæfte én gang om året.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg tror, at jeg kan give det generelle svar – og mere tror jeg det er svært at give, når man ikke kender de helt konkrete tilfælde – at § 3 i den forstand er klar. Hvis man gør det, om hidtil har gjort – og det ikke er afhængig af, om Plan-teavlsdirektoratets normer, den ene eller anden, er overholdt eller ikke er overholdt; det er ikke det, der er det afgørende; det afgørende er, om man fortsætter med at gøre det, man, som hr. Vibjerg sagde, igennem generationer eller i hvert fald igennem en længere periode har gjort – så kan man fortsætte det, uden at man skal søge nogen om dispensation.

Hvis man vil fravige det fra landmandens side i retning af, at man vil omlægge hyppigere, eller at man vil gødske mere, end man plejer at gøre, så vil det kræve dispensation.

Hvis derimod myndighederne vil kræve mere af landmanden end det, han hidtil har gjort, eller hans forældre har gjort – jeg indrømmer, at der kan være bevisproblemer osv., men nu tager jeg altså princippet – hvis man vil kræve mere af ham end det, han plejer at gøre i det pågældende område, er det, at der må økonomiske incitamenter ind. Det er den situation.

Altså selve opfyldelsen af § 3 er en generel erstatningsfri regulering. Men hvis myndighederne eksempelvis vil gå ud og sige, at nu må der overhovedet ikke gødskes i et område, hvor man plejer at gødske, vil det efter omstændighederne kunne udløse et økonomisk kompensationsbeløb fra samfundets side.

Jeg tror, at vi på dette område har enormt brug for oplysning. Derfor er det mig en glæde at fortælle Folketinget, at jeg for nylig havde et